

UZASADNIENIE

J. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 7 maja 1998 roku w sprawie VI K 138/98, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k., popełnione w dniu 30 listopada 1997 roku, za które orzeczono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby oraz oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 lutego 2000 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2000 roku w sprawie VI K 149/00, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., popełnione w dniu 16 grudnia 1999 roku, za które orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 października 2002 roku w sprawie IV K 886/01 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2004 roku, na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności obejmującą:

a) karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 stycznia 2001 roku;

b) karę 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnione w dniu 3 lutego 2002 roku.

4. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 października 2004 roku w sprawie IV K 185/04, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 2 marca 2001 roku, za które orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności.

5. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 sierpnia 2006 roku w sprawie IV K 395/06, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione w dniu 20 czerwca 1998 roku, za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2009 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary 1 roku pozbawienia wolności.

6. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 września 2008 roku w sprawie V K 342/08 na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności obejmującą:

a) karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 1 maja 2007 roku;

b) karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 28 sierpnia 2007 roku;

c) karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 28 września 2007 roku;

d) karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 12 października 2007 roku;

e) karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 22 października 2007 roku;

f) karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 22 października 2007 roku;

g) karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 18 maja 2007 roku do 17 października 2007 roku;

7. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 marca 2012 roku w sprawie II K 124/12 za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k., popełnione w dniu 20 sierpnia 2009 roku, za które orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 maja 2012 roku w sprawie IV K 329/12, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w nocy z 3 na 4 marca 2006 roku, za które orzeczono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 8 lipca 2013 roku w sprawie IV K 185/13, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełnione w nocy z 18 na 19 lutego 2006 roku, za które orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 19 czerwca 2015 roku w sprawie sygn. akt IV K 187/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach w sprawach VI K 149/00 i IV K 395/06 wymierzył skazanemu J. K. karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach V K 342/08, IV K 329/12 i IV K 185/13 wymierzył skazanemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie 1. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IV K 395/06 w dniu 20 czerwca 1998 roku oraz okres pozbawienia wolności w sprawie VI K 149/00 od 16 grudnia 1999 roku do 24 kwietnia 2000 roku oraz od dnia 4 października 2000 roku do 23 stycznia 2001 roku, zaś na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie 2. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie V K 342/08 od dnia 22 października 2007 roku do dnia 20 sierpnia 2009 roku oraz od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia 2 lutego 2015 roku oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IV K 185/13 w dniu 19 lutego 2006 roku.

Wyroki połączone w punktach 1. i 2. w zakresie kar pozbawienia wolności uznał za pochłonięte wyrokiem łącznym stwierdzając, że w pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu.

W pozostałym zakresie umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego oraz zwolnił skazanego od kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżyła apelacją w części dotyczącej orzeczenia o karze w punktach 1 i 2 obrońca skazanego zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. rażąco niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary łącznej, wyrażającą się niedostatecznym uwzględnieniem okoliczności dotyczących skazanego, związków przedmiotowo - podmiotowych występujących pomiędzy przestępstwami objętymi skazaniami w sprawach V K 342/08, IV K 329/12 oraz IV K 185/13 i zastosowaniu zasady łączenia kar jednostkowych jedynie nieznacznie zbliżonej do zasady absorpcji, podczas gdy ścisły związek pomiędzy poszczególnymi przestępstwami nakazywał uwzględnienie zasady mieszanej bardziej zbliżonej do zasady absorpcji;

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz art. 571 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na zaniechaniu inicjatywy dowodowej poprzez brak zasięgnięcia opinii o skazanym z Zakładu Karnego w P., gdzie skazany przebywał przez znaczny okres czasu w sytuacji, gdy opinia o skazanym z Zakładu Karnego w Ł. nie była rzetelna.

W zakresie tego zarzutu obrońca skazanego wniosła o dopuszczenie dowodu w postępowaniu odwoławczym z opinii o skazanym ZK w P..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie wymierzonych skazanemu kar łącznych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego była częściowo zasadna poprzez zainicjowanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, skutkującej w konsekwencji jego zmianą, polegającą na złagodzeniu wymierzonej skazanemu w punkcie 2 kary łącznej do 6 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie brak było podstaw do uwzględnienia apelacji.

Rozpoczynając od zarzutu z punktu 2 oraz wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu w postępowaniu odwoławczym z opinii o skazanym z ZK w P. należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w ustalonym stanie faktycznym przyjął, że podczas odbywania kary w Zakładzie Karnym w P. skazany cieszył się doskonałą opinią (k.-57).

Dopuszczanie kolejnego dowodu na ustaloną okoliczność było zatem całkowicie bezprzedmiotowe, gdyż mający zostać wykazany fakt został ustalony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy.

Odnosząc się natomiast do rzekomej nierzetelności opinii o skazanym z ZK w Ł. stwierdzić należy, że okoliczności dotyczące informacji zawartych w tejże opinii były przedmiotem wyjaśnień i uściśleń w toku postępowania przed Sądem I instancji zgodnie z wnioskiem skazanego, a informacje uzyskane w wyniku tychże dodatkowych ustaleń były korzystne dla skazanego.

Przechodząc do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonych skazanemu kar łącznych należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał dyrektywy, którymi kierował się przy jej wymiarze, poddając należytej ocenie związku przedmiotowo - podmiotowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami objętymi zbiegami realnymi.

W przypadku zbiegu wynikającego ze skazań w sprawach VI K 149/00 oraz IV K 395/06 sąd meriti uwzględnił, iż dotyczyły one odpowiednio przestępstw z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k., czyli czynów godzących w jedno dobro prawne jakim jest mienie, jednakże popełnionych w różny sposób. Nadto miał na uwadze długi, tj. ponad półtoraroczny odstęp czasu pomiędzy nimi, a także informacje wynikające z opinii o skazanym, dotyczące początkowego okresu po jego osadzeniu w zakładzie karnym, które dopiero później uległo znacznej poprawie.

Wymierzonej skazanemu kary łącznej w wysokości 1 roku i 5 miesięcy, przy granicach jej wymiaru od 1 roku do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, nie można było uznać jako rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Zarzut rażącej niewspółmierności można zasadnie podnosić, gdy kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy dyrektyw jej wymiaru, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (podobnie wyr. SN z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60).

Wymierzona skazanemu w pkt. 1 kara łączna uwzględniała wszystkie okoliczności jej wymiaru i nie mogła zostać uznana za rażąco surową.

Odnosząc się do kary łącznej orzeczonej wobec skazanego w pkt. 2 wskazać należy, że poruszając się w granicach od 3 do 15 lat pozbawienia wolności, wymierzając skazanemu karę 8 lat pozbawienia wolności Sąd Rejonowy miał na uwadze krótszy okres czasu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, tożsamość chronionego dobra prawnego, częściowo tożsamość przyjętej kwalifikacji prawnej, a także poprawę zachowania skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki Sąd Rejonowy wskazał, że zastosował zasadę mieszaną zbliżoną do zasady absorpcji. Tymczasem faktycznie wymierzona skazanemu kara łączna jest wyższa niż połowa górnej granicy możliwego jej wymiaru, a zatem bliższa zasadzie kumulacji.

Podzielając rozważania Sądu Rejonowego o konieczności uwzględnienia w większym stopniu niż w przypadku zbiegu z pkt. 1 faktu zmiany zachowania skazanego podczas odbywania kary oraz dzieląc pogląd o zastosowaniu zasady mieszanej bliższej zasadzie absorpcji Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok łączny w przedmiotowym zakresie i obniżył orzeczoną wobec skazanego karę łączną z 8 do 6 lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok łączny należało utrzymać w mocy.

Ponieważ skazany korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu, a adwokat ten zgłosił wniosek o przyznanie mu wynagrodzenia oświadczając jednocześnie, że koszty udzielonej stronie pomocy prawnej nie zostały pokryte ani w całości, ani też w części Sąd Okręgowy przyznał obrońcy kwotę 147,60 zł w oparciu o § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) z uwzględnieniem podatku VAT.

Z uwagi na trudną sytuację materialną skazanego przejawiającą się w konieczności odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, gdzie jego możliwości zarobkowe są ograniczone Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.